

# ΣΤΕΡΕΟΕΛΛΑΔΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

ΤΙΜΗΣ ΕΠΕΚΕΝ



ΕΤΟΣ  
Α'

ΛΑΜΙΑ

5-6



## ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

# Ο ΘΗΒΩΝ ΑΝΑΝΙΑΣ Ο ΣΙΦΝΙΟΣ

Toū κ. ΣΙΜΟΥ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ

**Η** μικρά, ἀλλὰ μουσοτρόφος νῆσος τοῦ Κυκλαδικοῦ Αἰγαίου, ἡ Σίφνος, εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα πατρὶς κορυφαίων προσωπικοτήτων, αἱ ὁποῖαι σοθαρὸν διεδραμάτισαν ρόλον εἰς τὴν προσχώγην τῶν ἀπασχολησάντων τὸ Γένος ζητημάτων.

Ἡ τοιαύτη πνευματικὴ προσχώγη τῆς Σίφνου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας, καθ' ᾧ, παχυλὸν νέφος ἀμαθείας ἐκάλυπτε τὸ πλεῖστον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὥφειλετο εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἄνθησιν τῆς νῆσου, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν ἐν αὐτῇ λειτουργούσαν ἀπὸ τοῦ 1687 Ἑλληνικὴν Σχολὴν «τοῦ Παναγίου Τάφου», τὴν ἀποκληθεῖσαν «Κοινὸν Παιδευτήριον τοῦ Ἀρχιπελάγους», τῆς ὁποίᾳς διδάσκαλοι διετέλεσαν ὄντοτε τες τῆς περιοπῆς Δανιὴλ τοῦ Κεραμέως, Μισαὴλ Μαργαρίτη τοῦ Πατμίου, Νικολάου Χρυσογέλου τοῦ Σιφνίου κλπ.

Ἡ, εἰς τὴν ἐπάνδρωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας, συμβολὴ τῆς Σίφνου ὑπῆρξεν, ως ἐκ τῆς ιστορικῆς ἐρεύνης προκύπτει, τεραστία.

Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν τέκνων αὐτῆς, ἀτινα ἀρχιερατικὰς κατέλαβον θέσεις, τὸ ποίμνιον τῶν ὁποίων θεαρέστως ἐποίμανον, ὑπῆρξεν καὶ ὁ ποτε Μητροπολίτης Θηθῶν Ἀνανίας Βαλέτης.

Οὗτος, πρὶν ἦ ἐκλεγῆ ἐπίσκοπος Θηθῶν, διετέλεσε πρωτοσύγκελος τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας, ἐξ ἡς ἐπισήμου θέσεως ἔξελέγη διὰ τὸν ἀρχιερατικὸν ψήφον τῶν Θηθῶν κατ' Αυγούστου τοῦ 1812 (Θανό-

τος Κυρίλλου),<sup>1</sup> παραμείνας ἕως θανάτου ἢ τοι μέχρι τοῦ Αύγουστου 1820.<sup>2</sup>

Ο Ἀνανίας εἶχε καὶ ἀδελφὸν ὄνοματι Νικόλαον, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος Ἐλένη κατὰ τὴν 18ην Ἀπριλίου 1830, ἡτήσατο παρὰ τοῦ «Γ΄πουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Παιδεύσεως», τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς λοιποὺς κληρονόμους τοῦ θανόντος Ἀγανίου τῆς καταλειφθείσης αὐτοῖς κινητῆς περιουσίας του, ἡ ὁποία διεφυλάσσετο εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Φανερωμένης, ἐν Σαλαμῖνι.

Ἡ κινητὴ αὕτη περιουσία εἶχε καταγραφεῖ τὴν 28ην Σεπτεμβρίου 1820 ἐνώπιον μαρτύρων, ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου, ἐπιτρόπου τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκλεγέντος Θηθῶν Παΐσιου.

Τὰ τοιαῦτα πληροφορούμενα ἐξ ἐγγράφων, ἀποκειμένων εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν ώς ἀκολούθως:

«Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Παιδεύσεως Γραμματείαν.

Ἡ ὑποφαίνομένη χήρα τοῦ μακαρίτου Νικολάου Βαλέτη, γνησίου αὐταδέλφου τοῦ μακαρίτου Ἀνανίου πρώην Θηθῶν, δυνάμει τῆς πληρεξούσιότητος, τὴν ὁποίαν ἔχω καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν κληρονόμων τῆς Πανιερότητος τοῦ μακαρίτου, ἀναφέρομαι μὲ δόλο τὸ προσῆκον

1) Ἀρχιμ. Αἴμιλ. Τσακοπούλου. Ἐπισκοπικοὶ Κατάλογοι, ἐν περιοδικ. «Ὀρθοδοξία», 1956 σελ. 429.

2) Ἀρχιμ. Αἴμ. Τσακοπούλου, Αὔτοθι, σελ. 348.

σέθιας πρὸς τὴν Γραμματείαν ταύτην, ἔξαιτου μὲν νὰ διαταχθῇ ἐπισήμως δὲ Πανιερώτατος νῦν Θηβῶν Κύριος Παῖσιος διὰ νὰ παραστῆσῃ εὐσυνεδήτως καὶ μὲ δῆλην τὴν ἀκρίβειαν τὰ δσα διεσώμησαν κινητὰ πράγματα τοῦ μακαρίτου ἀνδρασέλφου μου Ἀνανίου, τὰ ὅποια, ὡς ἐμάθομεν μετὰ πληροφορίας, ήσαν ἀπότεθειμένα εἰς τὸ ἐν Σαλαμῖνι Μοναστήριον τῆς Φαινερωμένης, καὶ εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ εἰρημένου Παῖσίου, καὶ νὰ σταλθῇ πρὸς ἡμᾶς ὁ κατάλογος διὰ ν' ἀποστείλωμεν ἴδιον μας ἀνθρωπὸν ἐπίτιδες νὰ τὰ περιλάβῃ, ὡς ἀνήκοντα εἰς ἡμᾶς κατὰ κληρονομικὸν δικαίωμα. ἔως οὖθε δὲ ν' ἀποσταλῇ ὁ παραδεέδομενος ταῦτα, νὰ διαταχθῇ ἐπιστάτης αὐτῶν περὶ τῆς φυλακῆς καὶ ἀσφαλείας των.

'Ἐν Σίφνῳ τὴν 18 Ἀπριλίου 1830

ἡ ταπεινὴ χήρα τοῦ  
ποτὲ Νικολάου Βαλέτη  
Ἐλένη

Πρὸς τὸν εὐγενέστατὸν Κύριον Νικόλαον Χρυσόγελον ἐπὶ τῶν Ἑκκλ.  
κ.λ. Γραμματέα τῆς Κυθερώνεως».

Μετὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου εὑρίσκεται καὶ ὁ ἐπόμενος κατάλογος πραγμάτων τοῦ θανόντος Ἀνανίου.

«καταγραφὴ τῶν εὐρεθέντων πραγμάτων τοῦ μακαρίτου ἀρχιερέως Θηβῶν κυρίου ἀνανίου, ὃποῦ περιλαμβάνει ὁ αὐτάδελφος καὶ οἱ λοιποὶ κληρονόμοι αὐτοῦ : 1820 : σεπτεμβρίου : 28.

1 τζοπμὲς τζόχινος, 1 μπενήστι τζόχινον, 1 τζοπμὲς παλένης, 1 τζατζῆρι τζόχινον, 2 ἀντερὶα γκεζή, 1 ἀντερὶ σαμαλατζά, 1 τακῆμι τοῦ λουτροῦ, 1 τακῆμι μακάτα κυπριότικα μὲ τάς φούντας, 3 ὑποκαμισόβρακα, 5 ἔτερα ὑποκάμισα μὲ τὰ μανδύλια των, 3 ζευγάρια μὲ (στ); οποπτυζα, 1 χασάν, 3 μανδύλαι ασπρα τοῦ λεμού, 6 τζοράπτια, 2 μπόλιες, 1 σεπέτι ὅποῦ ἦταν μέσα, 1 παλεοποντζα πόγουνα, 2 καβεζάδια κερμεσότα (.), 1 μπαλήκι, 1 σεντῶνι, 1 πλάωμα καινούργιον, 1 σεπέτι ὅποῦ ἦτον μέσα, 1 μπουρνούν, τζόχινον μὲ πνυχόγουναν, 1 τζοπμὲς γκεζή μὲ ζαρδαβά, 1 τζοπμὲς τζόχινος μὲ ναφέν, 1 ἔτερος τζοπμὲς τζόχινος μὲ ναφέν, 1 ζευγάρι φούντες μακατίων, 1 σεπέτη ὅποῦ ἦτον μέσα, 1 πλάωμα μπασμάρ κατλαντισμένον, 1 κρεβατοστρόσι μὲ δύνω παπλώματα, 1 κεσές τοῦ γλυκοῦ, 7 τζετζερέδες μὲ τὰ καπάκια των, 7 σαγάνια μὲ τὰ καπάκια των, 1 τζόρ'θατασι, 1 λεγενόμπρικον, 1 ταβάνι μὲ τὸ καπάκι του, 1 σεφέρτασι, 1 χουλιάρα, 1 τεψύ, 1 τυγάνι, 1 τρυπητήν, 1 μαγ-

κάλι, 2 λεγένια, 1 ἔτερον σεπέτι τοῦ Νεοφύτου<sup>3</sup> μὲ τὰ δούνια του.

» λάμπρος οίκονόμου  
» κωνσταντῖνος σαπουγγή  
» νικόλαος σωτήρχου  
» σωτήριος μπακάλης  
» ὁ τοῦ Ἅγιου Θηβῶν ἐπίτροπος Γρηγόριος.

Ίσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ

'Ἐν Σίφνῳ τῇ 24 ἀπριλίου 1830

‘Ο Διοικητὴς Σίφνου κτλ.  
(ΤΣ) I. Πιτάρης<sup>4</sup>.

Ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς κληρονομικῆς ταύτης ὑπομέσεως, δὲν γνωρίζομέν τι περισσότερον.

Ἐκ πάντων ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντων, δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ ἐπόμενα ἐπίσημα καὶ αὐθεντικὰ συμπεράσματα : α) ὅτι ὁ κατ' Αὔγουστον τοῦ 1812 ἐκλεγεὶς Θηβῶν Ἀνανίας ἐλέγετο κατὰ τὸ ἐπίθετον Βαλέτης, ἔχων καὶ ἀδελφόν, ὄνοματι Νικόλαον Βαλέτην, τοῦ ὅποιου σύζυγος ἦτο ἡ ἐν ἔτει 1830 ἐκ Σίφνου γράφουσα τῷ Γρηπουργῷ τῆς Παιδείας Νικολάῳ Χρυσογέλῳ τῷ Σιφνίῳ, Ἐλένη, β) ὅτι ἴδιαιτέρα αὐτοῦ πατρὶς ἦτο ἡ νησίσσος Σίφνος καὶ γ) ὅτι ἐξελέγη Μητροπολίτης Θηβῶν πρωτοσύγγελος ὃν τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας.

‘Αποδαλόντος τούτου κατ' Αὔγουστον τοῦ 1820, ἥτοι μετ' ὀκταετῆ ἀκριβῶς ἀρχιερατείαν εἰς τὸν Θρόνον τῶν Θηβῶν (1812 - 1820), ἐξελέγη εἰς διαδοχήν του ὁ Παῖσιος, ὁ ἀπὸ Περιστερᾶς.<sup>5</sup>

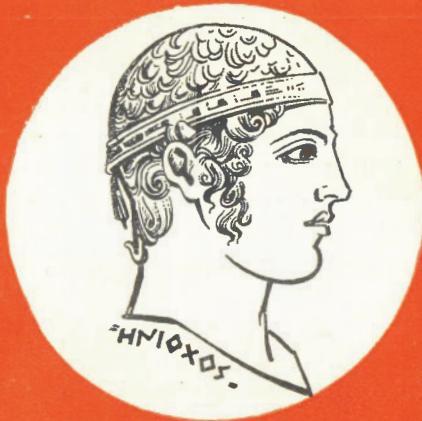
<sup>3</sup>) Ποῖος ἦτοι οὗτος ἀγνοούμεν.

<sup>4</sup>) Γεν. Ἀρχεῖα Κράτους. φακ. 'Υπουργ. Παιδείας. «Νομικῶν» 1830.

<sup>5</sup>) Ἀρχιμ. Αἴμ. Τσακοπούλου. Αὐτόθι, σελ. 383 — Εὔσγ. Σαβράμη. Κῶδις τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας Ἰγνασίου, ἐν «Θρακικά», τόμ. ΣΤ', 1935, σελ. 229 — Βασιλείου Γ. Ἀτέση, Μητροπολίτου πρ. Λήμνου, Ἐπισκοποὶ Κατάλογοι τῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας (1833 - 1960), Αθήναι 1960 (ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία»), ἔνθα ἐν σελ. 17 πρώτος ἐν τῷ Καταλόγῳ τῶν Μητροπολιτῶν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἀναγράφεται οὗτος ὡς «Παῖσιος ὁ ἀπὸ Σάμου. 1820 - 1849».

# ΣΤΕΡΕΟΕΛΛΑΔΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ



ΕΤΟΣ  
Γ'

ΛΑΜΙΑ

15



## ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ «ΚΟΥΜΑΣΙΩΝ»

Τοῦ κ. ΣΙΜΟΥ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ

**Σ**ΙΣ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 176 φάκκελλον τῶν «Μοναστηριακῶν» ἐγγράφων τῷ Γενικῷ Ἀρχείῳ τοῦ Κράτους εὑρηνται ἀποτεθησαυρισμένα εἰκοσιν ἔγγραφα<sup>1</sup> τὰ δόποια ἀναφέρονται εἰς τὴν ἴστορικὴν μονὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου «Κουμασίων»<sup>2</sup> (κειμένης εἰς ἐλατοσκεπὲς μαγευτικὸν τοπεῖον μεταξὺ τῶν χωρίων τῆς Εύρυτανίας Κορυσχάδων καὶ Βουτύρου ἔναντι τοῦ ἀρχαίου Καλλίου.)

«Μὲ τὸ παρὸν ἀ(πεμ)πολητικὸν μον γράμμα δομολογῶ ἐγὼ ἡ παπαγόργηνα, ἀπὸ χωρίον βουτύρου, ἐπειδὴ δριζα ἔνα χωράφι πατοικὸν μον εἰς τὶς γονῆς ἀποντάτοι λεγόμενον καὶ τὸ ἐπούλησα τοῦ παπα πρωτίου ἀπὸ κονμάσια διὰ γορδσία = 675 = ἦτοι ἐξαπόσια ἐβδομῆντα πέντε καὶ τὰ ἔλαβα ἐπίχειρα μετρητὰ καὶ ἔγινε τὸ χωράφι ἵδιον μούλκη τοῦ γηνατιου καὶ ἐγὼ ἔγινα ἔνη καὶ ἀπόξενη καὶ διὰ τὸ βέβαιον τοῦ ἔδωσα τὸ παρὸν μον ἐνγραφον εἰς καμιαν ἀσφάλειαν, ἵδιον καὶ τὰ σύνορα, ἀπὸ κάποιον τοῦ πεζούλη ἔως τὴν στράτα δύο εἶναι ἡ γκορτζιά, ἀγον πάνου στράτα τὸ ἔνα μέρος ρεμα καὶ ποτάμι τὸ ἄλλον γαλανέρχον, καὶ ἔστω εἰς ἔνδειξιν: ηδον καὶ μάρτυρες καλὴ νὰ μαρτυροῦν τὴν ἀλήθειαν

1832 μαρτίου 23

Ξεπλικτής (;) μαρτυρῶ ἀναγνώστης καρβουνάρι ὁ γράφας τὸ παρὸν καὶ μαρτυρῶ.

B'

Αρ. 461

Τὴν 12 Μαρτίου 1835

Ἐν Καλλιδόμῃ (Καρπενησίῳ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΔΟΣ  
Ο ΕΠΑΡΧΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΗΣ

Πρὸς τὴν Β. Νομαρχίαν Αίτωλίας κ. λ. π.

Περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πρώην  
‘Ηγουμένου τῶν Κουματίων ἐπὶ τίνος  
μύλου τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου.

1. ΚΩΝ. ΑΘ. ΔΙΑΜΑΝΤΗ. Πηγαὶ διὰ τὰ Μοναστήρια τῆς Ρούμελης, ἐν «Στερεοελλαδικὴ Εστίᾳ», τόμ. Α', 1960, σελ. 222.

2. Περὶ τῆς Μονῆς ταύτης πρβλ. ΠΑΝΟΥ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. ‘Η Επισκοπὴ Λιτέας καὶ Ἀγράφων. Αθῆνα 1960, σελ. 65, ἔνθα ἐν ὑποσημειώσει καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία.

Ο πρώην Ὡγούμενος τοῦ διαλελυμένου Μοναστηρίου τῶν Κουματίων Κ. Ἰγγάτιος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ 3 Ἀρθρον τοῦ ἀπὸ 4/16 Δεκεμβρίου π.ξ. Y.B. Διατάγματος ἐπαναλαμβάνω τὰς ἀπαιτήσεις του ἐπὶ τοῦ Μοναστηρίου Μύλου κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου Βουτύρου τῆς ἐπαρχίας ταύτης, περὶ τοῦ δόποιον καὶ κατὰ τὸν Ιονίου τοῦ παρελθόντος ἐτοις ἐπαροντίσας πιστοποιητικὰ τινὰ ἀποδεκτάντα αὐτὸν ὡς ἐξ ἴδιων τοῦ κομμάτων ανεγγρεμένον, καὶ δι’ ἀναφορᾶς του μητρολογονμενῆς τῇ 9 τοῦ παρόντος παροντιάζων νέόν τι πιστοποιητικὸν διαφόρων ἐκ τῶν παροίκων τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, δισχυρίζεται διτὶ διὰ τοῦ περὶ οὐδὲ λόγος μύλος εἶναι ἴδιοκτητὸν του κτῆμα.

“Ἄν καὶ διὰ τῆς ὑπ’ ἀριθ. 1157/27 Ιονίου π.ξ. ἀναφορᾶς μον καθυπέβαλον ὑπ’ ὅψιν τῆς Β. Νομαρχίας ταύτης, τὰς δόποιας δὲ Καλόγηρος οὗτος ἐπαροντίσας τότε ἀπαιτήσεις καὶ πιστοποιήσεις, ἀν καὶ ἡ Β' Νομαρχία διὰ τῆς ὑπ’ ἀριθ. 5394/4 Αὐγούστου π.ξ. διαταγῆς τῆς ἀπέροιψε τὰς προτάσεις του, ὡς μὴ ἀρκούντως δικαιολογημένας, καὶ ἀφῆκεν μόνον εἰς τὸν ἀντιποιουμένον τὸ δικαιώμα του ν' ἀναφεθῇ εἰς τὸ οἰκεῖον Δικαστήριον, μ' δλον τοῦτο συμμορφύμενος μὲ τὴν ἐσχάτην περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διαταγῆς τῆς Β. Νομαρχίας ταύτης ὑπ’ ἀριθ. 7793/28 Δεκεμβρίου π.ξ. καὶ τὴν ἐπισωποπομένην ἐν αὐτῇ ἐγκάτιων τῆς ἐπὶ τῶν Επικλησιαστικῶν κτλ. Β. Γραμματείας, δὲν ἥδυνήθη παρὰ νὰ ἀκούσω τὰς ἀπαναληπτικὰς ταύτας ἀπαιτήσεις τοῦ εἰզομένου Καλογήρου, καὶ διενθύνων πρὸς τὴν προσταμένην ταύτην Ἀρχὴν ἀντίγραφον τῆς τελευταίας ταύτης ἀναφορᾶς του καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐπισωποπομένου Πιστοποιητικοῦ νὰ ζητήσω δόδηγίας ἀν πρέπει ν' ἀναβάλω τὴν ἐκποίησιν αὐτοῦ τοῦ Μύλου εἰς τὴν ἥδη προκεκηρυγμένην δημοπρασίαν.

Καδ' ὅσον ἥδυνήθη παρὰ πληροφορηθῶ διὰ τῶν γενομένων ἔξετάσεων τὸ Μοναστήριον τῶν Κουματίων, ὅταν ἐτέθη ὑπὸ τὴν Ὡγούμενεαν τοῦ ἀναφερομένου Ἰγγατίου, ἦτον εἰς ἐσχάτης παραλινσίας κατάστασιν ἐπομένως φαίνεται ἱκανῶς ἀναμφισβήτητον διτὶ διαφιλονικούμενος Μύλος δὲν δύναται νὰ νομισθῇ ὡς προϊόν Μοναστηριακῶν ἔξιδων.

Ἐπειτα ἐναντίον τῆς πιστοποιήσεως, τὴν δόποιαν δὲ ἀναφερόμενος παροντιάζει, καθ' ὅσον αὐτῇ μάλιστα περιστρέφεται εἰς τὸ ἀντικειμένον τῆς κομματικῆς καταστάσεως, τὴν δόποιαν οὗτος εἰχε διτὲ μετεκαλέσθη ἀπὸ τῆς εἰς τὸ χωρίον

Χούσσων ἐφημερίας τον εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον,  
δὲν ἡδουνήθη μέχρι τοῦδε ν' ἀνακαλύψα οὐδέν.  
ἀπ' ἑναντίας γνωρίζω, διὶ ἐκ μέρους τῶν ὑπο-  
γεγομμένων εἰς τὸ Πιστοποιητικὸν χαίρουσιν  
ὑπόληπτια τιμών Πολιτῶν, τῆς δόπιας δὲν στε-  
ρεῖται καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀναφερόμενος.

“Ο Εὐπειθέστατος  
Ἐπαρχος  
(ΤΣ) Μ(;) Μεταξᾶς »

Γ'

„Αρ. πο. 8400

Πρὸς τὸ Β' Ἐπαρχεῖον Καλλιδρόμης

“Αν καὶ ἵκανῶς, ὡς τομίζω εὐγενέστατε ἀπε-  
δεικνύοντο εἰς τὴν κατὰ τὸν Μάιον τοῦ παρελ-  
θόντος ἔτους πρὸς τὴν Β ταύτην ἀρχήν δοθεῖσαν  
ἀναφοράν μου, δ τόπος μὲ τὸν δόπιον συνερ-  
γείᾳ τῶν τῆς Ἐπαρχίας ταύτης προσταμένων  
ἐπεφόρτισε μὲ καὶ ἀκοντὰ η κατὰ τὸ 1827 ἔτος  
Οθωμανικὴ ἔξονσία τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ποτὲ  
Μοννδίουν τὸν Κονμασίον, τά τε ἐν αὐτῷ ὑπέ-  
ρογκα ἔξοδά μου, τὰ δόπια ἐπιστοποιείτο καὶ ἐν  
τῷ τότε ἐπισυναφέντι μαρτυρικῷ ἐγγράφῳ  
παρ' οὐκ διλίγων προκρίτων Ἐπαρχιωτῶν, μ'  
ὅλον τοῦτο λαμβάνω καὶ ἡδη ἀφορμὴν δ ὑπο-  
φανύμενος ἐκ τοῦ 3 Ἀρθρον τοῦ ἀπό 4)16  
Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκδοθέντος  
ν. Β. Διατάγματος, ἐπιτρέποντος τὴν κατοχὴν  
τῶν κτημάτων, δσα εἰλον οἱ Μοναχοί, ποὺ τῆς  
εἰς τὸ Μοναστήριον εἰσόδου των, η δσα ἐξ ἰδίων  
των ἥγοφασαν, ἐπαναλαμβάνον θέτω ὑπ' ὅριν  
αὐτῆς, δτι ὁ Μύλος ὁ ἀνακαινισθεὶς ἐκ θεμελίων  
δι' ἰδίων μου ἀναλωμάτων, θεωρεῖται παρ' ἐμοῦ,  
ἰδιοκτησία μου ἀναφέρετος, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δ-  
ποιον ἐμπερικλείω Πιστοποιητικὸν ἐγγράφου  
πολλῶν Προκρίτων καὶ εὖνοπλήπτων, ἐκτενόν-  
των παραστατικῶς τὰ κινήσαντά με εἰς τὴν ἀνέ-  
γεσιν τούτων αἴτια.

Παρακαλεῖται η Σ. αὐτῇ ἀρχῇ νὰ ἀναφέρῃ  
τὰ περὶ τούτου δποι δεῖ, καὶ ὑποσημειοῦμαι εὐ-  
σεβάστως

Ἐν Καλλιδρόμῃ τῇ 9 Μαρτίου 1835

“Ο Εὐπειθέστατος

Ιγνάτιος Ιερομόναχος

Διὰ τὸ ἀκειθές τῆς ἀντιγραφῆς

Ἐν Καλλιδρόμῃ τῇ 12 Μαρτίου 1835

“Ο Επαρχος Καλλιδρόμης.

(ΤΣ) Μ(;) Μεταξᾶς.»

ΣΙΜΟΣ Μ. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ